

Boris Domagoj Biletić

ZATO ŠTO VRIME NE PROLAZI

2017.

RASUTO A DA NIJE TERET

POD GORICOM GROB

/diptih/

Te blage veljače mramor bijaše topao
Da li od suza mojih sestara i moje zaostale
Negdje u zraku ljeskutave na južnome suncu

Otac već bio je dalek, sav u sjećanjima
Putovanju okrenut, Ostatku svoga života
Jedini svjestan konačnosti svojih riječi:
'Ovo je moj posljednji dolazak njoj'

Alternativci već likuju jer priznajem:
Kazaljke njegova sata na tren su stale
Kao što ptica sleti u prozoru djetinjstva
Sa cvijetom u kljunu nakon odlaska žene
Njegova života, Žene kojoj se na postelji
Samrtnoj otvorilo, vidjeh, ono treće oko

* * *

Mrzle zimske večeri na Monte Giru^{*}
Pod mirjadama nasmijanih zvijezda ugaslih
Ljubavlju sluđene prilike zagrljene prilaze u gordoju
Obrednoj slutnji, Ona kojoj najdraži tu počiva
I on iskorijenjen sred tolikih odlazaka

Srce je kenotaf, srce je intimni monolit mrvljiv:
Kamo se god okrenuo, ma u što dirnuo, kamen

* Monte Giro – pulsko gradsko groblje.

MOJ ZAKLUČANI OTAC

Tati sam spustio cvijet na ustreptalu dušu
On sniva u mirisima, u bojama svoga zavičaja

Oče, ja sam grad nakon potresa, grad koji niče
Oče, ja sam potres koji vraća se utrobi zemlje
Domu tvome i matere daleke, same otrgnute
Našemu zagrljaju po svojoj posljednjoj želji

Ustajala voda prethodna žalobnika čekala me
Čakavsko misto moga ditiinjstva pusto, *Oliver*,
Nitko da prepozna me u površnoj hitnji grobljem

Ti si, čovječe, zaključan, zatvoren ti si bez riječi
Otišao onkraj tajne, zagonetke, bez laži napokon

A što sada mogu učiniti – patetika je živućeg
Jadna slika na tvoju, na njezinu priliku
Koji već pogrbljen utičem se nadi da ste skupa
Čuvajući pleme bez moći, bez Znaka

Iz vječnosti otac moj prima cvijet, buket prima
Za se, za nju, za nas još žive, ustreptale, ocvale

Iz svemira žare kontinenti, planeti, galaksije
Ugašenih gradova koje grade preživjeli, bezimeni
Preko mora, preko svjetova žive naši usnuli,
Žive onkraj oceana – dok riječ je splav, barka, brod

Pod nama potresom potopljeni pulsiraju gradovi,
Topla mjesta čije ključeve nema niti dragi Bog.

U LITAVSKOM POHODE ME SNU

otići iz ove ljubavi kao iz groba
poželi kao da je rekla i napusti priču

njegov svijet unutarnjih zdanja
izmišljen iz ruševina iz bolesti je
poludjela tektonika besmisla

u novom romanu nježna prijateljja
u svijetloj sjevernoj noći strah
u tišini jedne hotelske sobe
vilniuskaunas dobro zvuči simbioza

pa zazvoni pozivni broj vremena
što hrani se životima bezimernih
u strepnji božanskog rasporeda
u slutnji savršeno ubojita sklada

iz groba vinuti se u ljubav iz rasapa
kao da je rekao poželi i nepomičan klone
duboko dolje zakopan sa svojim

nova ovalna sličica novo je oko
na hladnome licu zavičajna mramora

nad krošnjama tek nepovijesni oblak
ili jato mladih znatiželjnih pjevica
maglene veljače na štinjanskom* groblju

* Štinjan – pulsko prigradsko naselje.

SRED ODLAZAKA

Miroslavu Mandiću Mandi (1952. – 1995.)

I.

Rana jesen s večeri napučuje
ljupke provincijske kafiće
Gledamo u leđa našim ljudima
zbunjeni prezrelom mladosti
Blago su lascivne fotografije
s kojih, čuj, fura meka linija
'Harley Davidsona' do čvrste guze
iz pomodno poderanih traperica
Netko izostaje a netko se gura

II.

Preko sudarenih čaša
s rubnim potpisom odsutnih usnica
što polumjesecu nalik su
(dok Njezin ruž podiže plimu
nekih tuđih šalica)
pogledi su nam
pazi-lako-lomljivo staklo

III.

Mrak je potkraj tjedna
osvijetljen prijateljskim očima
Nelagoda gasne u stihu
ili u tvojoj „Bonaci“ olovkom
nad mojim radnim stolom
Tu barke tiču sfumato Bunarine*

* Bunarina – omiljeno okupljalište Puljana.

IV.

Svrđlo reda opet izlazi kroz mozak

Harmonika je agresivni pikado

kad među nama posred žamora

kao padaju autorski potpisi

I o slikama, gle, još netko dvoji

moraju li biti glasne ponad šanka

Ovu lažnu sezonu na izmaku

živi troše naivnom šutnjom

a mrtvi će mudro svima reći „ti“

V.

I opet si me prešao, stari,

Stoga prazninu jedinoga zida

pod kojim često strahujem pišući

kao pred najcrnjim ekranom

ipak dekadentno u sebi zovem:

Tvojom sjetnom nebeskom „Neverom“

MA/G/LENA PJESMA

Iz rastopljene svijesti
lunatika – magma
jezivo hladna
ne rađa nov život.

Ma/g/lena
zauvijek nastanila
njegov svemir:
bezmjerje ledom
okovano.

Srce je
crna rupa smisla
i svesvjetlosti.

Ili je smrt
ta malena
smiješna igračka.

Tišina je mrak je
nepomičnost.

Prapovijesni
vulkani iz budućnosti
lebde galaksijama.

Poruka
koju ne razumiju,
koju neće dočekati:
usmrćeni
zakopani
daleki
istraživačima smisla.

U vječnost!

U maglu!

U ništa –

vi, smiješni

igrači straha!

Krila se vratila bogovima.

PUSTO KVARNERSKO MORE

Prašina slegla se na njenim trepavicama
Pogled vedrine zastire pozadina moje priče
Cijeli jedan rasuti teret smiješna života
Moga života u naznakama prosuta stijenjem

Prapostojbina odjekuje dječjim glasima
U prpošnu odlasku na noćenje, Kao zavjet moru,
Ječi praznina smiraja, ječi nutrina u tijelima
Sve bitno sudara se u samo jednome vremenu

Ovomu ovdje koje imamo dok cijedi se slano
Niz titrave prste pusto Kvarnersko more, More
Penje se u prahu do zidina crkvice opasane
Bjelinom kao počivalište meksičkih slobodara

Koje će jutrom bez riječi strijeljati nepozvan
Netko u tuđoj zemlji tuđim jezikom, U sebi
Tuđ i prazan koji briše lica posljednjim metkom
Onim što izjednačuje prostore i sudbine

Sve zamatajuć' u prašinu zaborava, U prah
I pepeo koji ostaje na jednoj, Na mojoj vlasi
Njezinih trepavica okrenutih noćnim bojama
Kvarnera probuđena plamičkom što nestaje
Kao naša tijela u mrtvački ledenoj, voštanoj vodi

KURVINSKI SVETOKRUG

Budim se kad sve je već jako nepopravljivo
Razbijeno izmučeno rastrojeno onako muški
Ulica ne bruji kad izvučem slušne tampone
Skinem crnu masku sa očiju i onu plinsku

U svijet se dakle danas ulazi aur(eol)om i njuhom
U svijet juga&bure ljubavi navika obveza i politike
Njihove koja me temeljito šutnjom i cerekom
Tretira kao malu naivnu korisnu životinjicu

Dodirima tapkam predvidljivom geografijom
Stana koji mi pripada poput tijesnih gaćica, devetka,
U kojima smiješan paradiram za nekoliko brojeva
Deblji i kurvinski uživam u nemoći jedne propasti

Slabić pozivom zvanjem zanimanjem i odgojem
Njegujem smetlište pod ošitom licemjerno preziruć'
Politavangardu nove proze novoga stiha agresivnih
No njihov je medijski svetokrug bar definiran

Žargonom psovkom iz duše preziram čitatelja sFAKog
A ovaj u gaćicama na ljetnom balkonu zgor
Ničijeg vrta što još može ikome pošteno zbrijati
Osim sebi u mobić ili blješteći outlook express

Jezični čistunac lijepo se s večeri isprazni sâm
Isprazni se higijeničar i obriše svojim kao tuđim
Stihom mišlju djelom i propustom te nalakćen
Začepivši iznova sve osjetilne rupe čuču predugo

Bez riječi (koja jedina kanonizira klasično pokajništvo)

Čuči u noć u kratku ljetnu jadransku kao polarnu noć

RETORIČKA PJESMICA

Ona će živjeti i to je motiv radosti
Ovomu koji ostaje skutren i svjestan
Terapijske moći odlazaka napuštanja
Racionalizacija da bi se umaklo, preživjelo
Samo odakle i dokle bježati, Retorika

I samogovor neće ništa obnoviti
Nikomu ništa vratiti ni tijelu ni tijelu
Kad postane bestjelesna uspomena
Makar probuđeno živo divlje mlado
Uokvireno staračkim kombinacijama ugone

Mislim da ne pišem ljubavnu pjesmu
Mislim da sjećam se bez odmaka
U nezrelosti izvjesne priče koja zori
Iz ruševine iz pakla neodluke iz osame
Doktore, jeste li ikada voljeli, Doktore?

Moje su šanse velike a izgledi nikakvi
Tako recite kad nema cjeline kad manjka
Druga strana iste priče, Strana odlomljena
Koja traži svoju novu svježu potpunost
Probuđena konačno i u svijet otisnuta

Kao slučajem ipak otvoren cvat ženstva
Iz monologa: 'Što mi to radiš, Što mi to...
Uvijek ću, samo, uvijek ću...' Zatim tumačim
Tuđe riječi koje sam držao svojim, tuđu
Istinu koja je stasala do nerazumijevanja

Mislim da ne pišem ljubavnu pjesmu
Mislim da sjećam se nebitnih površnosti
I zašto ste onda tako profesionalni, tako
Odmaknuti od unovčenih života drugih
Na ovoj prljavoj, unosnoj postelji, doktore?

ŠKOLJKASTA

Otvorenoj u sebi
duboko mirisno zatajno blago
znači joj cvrkutom
kao vjenčanje neba i mora

ako sve je točno onako
kako na dnu baš njemu
potonulom u ljubavi
zatvorivši se za grde laži
šapuće ona školjkasta,

baš kao mati nerođenom
ona kad mu šapuće,

tko da staromodan
u svijetu što planetarno
ekranu servira crijeva nevinih
prepozna biser?

CIMET

antički ljubavnik
strastveni Helen
liže ga i miriši
na tvojoj koži
leteća zmija čuva ga
kao mitski otrov
divlja vladarica
u ropstvo baca sve
koji ga kušaju

da nije tako
carstva ne bi propala
i robovi bili bi robovi
još i danas
kad njihova djeca
ne skidaju kožu
nego samo mirišu
(na) cimet

(NE) ŽELI PJESMU

Tu kožu
samo takva mirisa
ljubilo bi svako more.

Ta koža
samo takva mirisa
iz male vale zavičajne
podaje se oceanu.

Što to piše
jednoj koja (ne) želi pjesmu
dok splav ga jedva
još drži na paklenoj pučini?

Ni pjesnik, ni kroničar,
ni gušter egzotični,
ni zmija
jezovito bezopasna
što kožu presvlači.

Tek smiješan
brodolomac je
potamnio od čekanja
na prokletom suncu.

I što sad znači
znati dobro plivati?
I što je više potresno
a da nije smiješno?

CRES

Kao stari tovàr

ili zvijer pretpotopna

Cres je hrptom

upisan u nebo.

Kvarnerski pupak svijeta.

* * *

Tonem u sebe.

Mrtvi moji ustaju.

Šutnjom g(l)asnemo.

* * *

Ide oluja.

Terasa u krošnjama.

U vinu kapi.

KAKO JE OTPLOVIO, OTOK

i kamo i zašto
pitala djeca i starci jednooki
s kopna motreć' pjenu i pučinu
krijeste i boje poludjele
a otok kao otok
našao se svima za leđima
i smijao se otok
smijao se dugo odlazeći
i maše još ljudima
i smućenim trajektima
i nitko više ne zna
kamo poći i čime i kako
dok plovi otok unatrag
svome drevnom počélu
a kako veli priča baš
tako šute otočani nasmijani
u vjetru šute kao stado
moreplovno, Homerovo

TALLINN, svibnja 2004.

U naručje prima me Baltik,
I liže, oblizuje erotski.
Nije slan kao moje more,
Nije, čudesno je modro
I s njim se može pričati.

Vidim svoju maštu
Staru, već u paučini,
I krene razgovor iza sna
S umrlim djetetom
Koje ne mari za zemljopis,
Voleći more, čisto, bez riječi.

I liznem tu sjevernu vodu,
I kliknu me sjevernjaci zaljubljeni,
U totalu objektivna kojim brodi trajekt

Iz Helsinkija s teretom divljih
Finaca što hrle na šankove
Novih Europljana, zbunjenih
Kao Rusi u kronotopu zavičaja
Urlajuć' umjesto povijesnih topova.

Ti dragi momci obmane, Križanića
Jurja nedostojni, te duše slavjanske,
Supijane, propale u estonskome ludilu,
U očima tihih krasotica bijele puti,
Pogleda spuštena pred agresijom.

Drevni je Tallinn kratica povijesti,
Lažan sažetak pomirenih vjera, u grču
Borealnom, opet između ratova.

HVARSKI SONET

Pusti se, viteže tamni, pusti
Mojim kuglama od čiste vatre,
Ovi neka vidaju te prsti
Koje grješni, smrtni, samo snatre.

Opet sâm si, vremeniti duše,
Zrcališ se u ljepoti trena;
Oko tebe svjetovi se ruše,
A ključ pjesme guta crna mrena.

Ne kleči u strahu, hrabar idi,
Krhotine srca ziba more
Iz dubine goreć' svakom hridi.

Put vijuga, pomiču se gore;
Pozvan li si, viteže, zabridi
Pa ljubavlju plamsaj, Božji stvore!

KONCERT

Talasaju se, gibaju
sve svoje ritmom svemira:
divojke sa Juga.

UMIŠLJAJI

OMAMLJEN ILI SVOJ

To Led Zeppelin

toliko o podilaženju
vlasnicima naših sudbina,
kaže biletić

i koliko ti puta rekoh
što ti, slatka, od mene želiš
iskreno, što?

jebe mi se
za ovu stvarnost,
ne dira me tzv.
crvena domovina

bijah mlad i
odoljeti ne mogoh
o led, led, led
lašcima tolikih sudbina
pa pomislim
što sve propustili jesmo
vjerujući

starim vremenima
i Bogu kojeg
u usta poljubih
u kućercima bijednih
što nisu dom

djevojko,

ukradi im srce
i pretvori ga u igru,
djevojko,
u igri je sve

bijah lovac na divljač,
na bijesne zvijeri,
bio sam tada ja,
ali samo na tren

i koliko još
trajat će moje doba
laži

a da lažac ne budem,
koliko?

BIO BIH MOGAO LAKO UMRIJETI

a nisam, Isuse,
nisam, prije poslanja

i svi mrzovoljni
osmijehom se otvore,
a kljasti potrče

sve što poželjih
bijaše milovati dúgu,
i ona mene, mandarinu,
kao svoj djelić svemira,
ali baš svoj

ili da me Ti
rukom povedeš
pa neka se umijem
vodom pratvari
u ritmu nasmijan
da prespavam dan

ja bio bih mogao sve,
s glazbom suludih
u času smrti, k Tebi,
za drugoga, za rugalicu
što boji se svoje sjene

pa uskriljen za brata
nasmiješen sad hodim
stubama put kraja,

griješan ali Tvoj

jadan atom, mali led,
u oholoj vječnosti,
ali Tvoj

LABUD U PARKU

djevojka tebi slična
ne umire istom smrću
i još mi govoriš
o nasljednom
o slučaju
koji ide tako daleko

ma baci taj bedž
i ne čudi mi se
ne čudi se okrilju mraka

i majicu crvenu
face crne kosmate
šarm i šminku toga
tvog revolucionara
poderi, baci!

sve same ubojice
i nitko iz posvete
koje nema,
koju ne zaslužuju

dok okvir im
snježna bjelina
labuda od krvi
u malograđanskom
parku imperija

eto
citirah djevojku

tebi sličnu,
ali samo sličnu

PULA – LUPOGLAV RAILROAD BLUES

tko sve ne bi
tko sve nije rado
sletio amo
(umjetnost im k'o
utvrda, minor)

koliko avanture
u ovo malo neba
spuštenog na pustu
mi zemlju zavičaja

duž pruge
što vodi u prošlost
tešku k'o seljačka
malvazija istre
mučaljive i silovane
od sinaca svojih,
na tračnicama
pulitičarâ i lopina
s rosso vinom
i parolama
šporkih usana

toliko jada uz prugu
koju, istu, pamti još Nazor
s oćalima i bradicom,
ni Jože Veli ovo danas
nikakvim prevratom
riješio ne bi

vješala prazna
a tusti tati, nutrine
poharane *bijelim*,
lažni prodaju blues
stadu što još slini
samo na zavičajno

a pruga, ta pruga
svršava (se)
u nebu i moru

pa je li to dvaput?

PJESAN PIJANA KLESARA

Marleni Dietrich ili povijesti Hrvatâ

Az

klesar

imam si pismu

nije marš

kada svi marširaju

još manje od glasa je

kada stadion

postrojen urla

u dlanu ko držiha

svu vašu znanost

ja pijan držim

i muklo

zvoni mir

u njoj

pak iz nje

šuplje

zvoni mir

u sva nedoba

u lađi kraljevskoj

ili u boci

puštam je moru

e da bih vam

povijest napisao

Az klesar

ko opat poslanik

Az rob kamena

kad počivam

(k)od svoga naroda

imam si tu pismu

i nikad uklesanu

DIREKTNA AKCIJA, ILI STVARNOSNA

Horaciju i svježini mladosti

režem si kožu po trbuhu
težački posao

režem si čelo
i prešućene simbole
krvav je to vremeplov

vijuge režem
ništa lakše
iako trebam čestitu pomoć

žile pak ne režem
prozaično
jer ovdje kao seciramo
pjesmu

o pjesniku
da se i ne govori
jer zabludu neće nasloviti
'aere perennius'

pak još jedan rez
onaj po korici nemušte zbirke
što ceri se svome piscu

o svemu izvještaj više
u crvenim medijima
iz njih tek lipti

ne režem si
konačno
onu jednu stvar
koju moraš imati
za ovakav tekst

– dakle, rezzz!

ANĐEL

Anđelku Novakoviću (1951. – 2003.)

na ramena mi
nekoć lagana
sada možda bremenita
slijetalo mnoštvo

nisam pročitao neke knjige
u njima zacijelo piše
nešto pametno o vezi
ramena i duše

ako i ne piše
zna se veze da postoje
dijete mi reče
i prijatelj ozaren
stalno uza me
u pokoju nasmijani

to nije urođen tik
rame je to
koje me pticom
ne čini
da se ne raskrilim
prije vrimena
i nepozvan
da ne poletim

zato se još ne pitam
tko je ovdje zapravo
mrtav

NOĆ U KLEKU

Taiku i Julie

Rujan zriče noćnim
sjajem južnoga neba
molitva klija iz buke
zadnjih turista
Zagreb gore spava
ništa nova ništa
taj ne kužeći
komarci predsmrtni
rilcem ko kopljem
ubijaju svoje, tipično
za narod kojem kao pripadam,
pa što sad uopće radim
pod ovim nebom
toliko južno da gubim se
u prostoru i vremenu
Dubrovnik je tu i Korčula
pa jedna smiješna granica,
Neumna,
a Istra daleko i neka je,
ta hrvatska gimnastika
ili zemljopis epa lirike i skleka
drži li nas, ili što drugo na životu
tâ tko to više zna –
pijani vrisci tuđih jezika
moja ljubav i prijatelji bivši
u duboku snu pravednikâ
dok ja, jedno patetično nešto
pod smokvinim lišćem

ne sanjam povratak,
i kamo i zašto zapravo,
a krv će već reći svoje,
ne će li, hoće li?

RASTER JUGA

I opet ovdje dišem zrak
koji nepojamno volim
ni kako ni zašto
s ljudima svojim tobože
a tako sâm pod kapom
svemira u nemiru
duha i tijela dok duša
vrišti svoj predsmrtni
jamb u mobiću vidim
zadnji list papira
nepotreban jer oporuka
već postoji za bližnje
no koga dira kriza
nesmisla u meni
ne pitam se nego šutim
u ekrančić gruba svijeta,

a tako voljeti zrak može li
tko, osim čovjeka bez daha?

ONO DOLI MOJE BLATO

Otok

Što je

Bez lipa

Koje mirišu

Na more?

Kućni brojevi ulica,

i ulični kućâ,

samo tamo i samo takvi.

Zvizdan, crikva, lođa...

Blato, pa

Ne zove se otok

U otoku.

Ma ni svi škoji

Ča pivaju,

I viški i lastovski

Himan spokoja

U meni.

ZAJIKA JANUS JAZIKA
(čakavska eklektika)

Zavičaj imamo zato da bismo ga se oslobodili i, možda, vratili mu se očišćeni...

(čitajući/slušajući Vesnu Parun)

ČOVİK NÎ

Samo

Škura,

Bimo

Rekli

Mrkla,

Pećina,

Špilja,

Kadi

Zvuk

Prez

Svarhe

I

Vire

Zvoni,

Ter

Brnći

Sebi

Samen,

Eli

Ninemu

(svejeno).

A zač?

Zato

Ča

Čovik

Je

Stina

Ud
Gospodina
Učinjena,
Zavajk.

Pak,
Ko je tako,
Čovik
Je
Čovičina.
Ko je tako.

Na Trih kralji, 2014.

VIRA

Milano

U čovika ko je nî,
kadi je?

U nečovika,
ne pitaj, pobre,
samo hodi dalje,
vred i zajno,
koliko te nose
noge, čovičje.

Da te nečovištvo
ne zapahne
vonjen smrti,
kakor kada duša
poleti prvo
svojega vrimena,
pak ne znaš drugo
di će brižna
ter nevoljna
sletiti.

U čovika – trda je,
u nečovika – grda je.
Nego je.

Rovinj, na 8 antonščaka 2014.

PO, CILO I NIŠ

100-letu, fala

Pol tića – po,
pol miša – po,
potića-pomiša – cilo,
škuro, grdo, strah.

Ma pol čovika
nî grdo, nî škuro, nî cilo.

Pol čovika jeno je,
kako i strah ča je,
ma samo jeno velo – niš.

Rovinj, na 10 antonščaka 2014.

RACA

„Ištrijanima“

Pita i pita:

Ma čigov si, a, mali minji?

Misli si i pensa:

Vrajža vas kurijera

i makina simo dopeljala!

Povida i reče:

Aa, taaako,

ke liiipoo!

Ma ki bi vranića

bija reka?

Neka si, neka, pur.

Pak najzad:

Svi smo si ljudi brati,

ča ne da smo? Svičisti.

Ko ne, zrmani, ala, nu.

I živ bija.

MALJAHNA

Mala, mala i maljahna,
čita san ti sve po spisku.

Kapiš?

Za ne biti grdo grd,
napro i trdo,
u mehkega pribuka
san se vuka.

Razumiš?

Maljahna,
vuk u čovičjoj spodobi,
lik ča ne zna
drugo ko je vuk,
čovik, eli ukodlak.

Iš na, glej ga, mala!

ŽLAHTAN BIT

To žlahtan bit mi je zajno zvonilo,
nî mi dalo mira ni pokoja svako malo.
Pak ti ga sidimo par lit nazda ljubav i ja
u lipoj Boduliji, teme skaču, smih zvoni,
mižoli se prazne, i scidi se jena suza
po lipen ubrazu, obličju od anđela.
I čujen: Ti znaš, jube, da je vina i vina,
ma samo od uvega zaplačen. I z tobon.

Tako, ko niš drugo, sve i ne štijuć
barde čakavske, san u hipu, namah i na bot
razumija ča bi reć – žlahtan bit.

ABECEDAR

(ot Č naprid)

Za dite se reče – čitovato
samo neka je, i drek mu budi.

A za nas druge, čagod,
sve same puste beside,
naše i furešte, ljučke,
ko su, ko nisu,
ma po riedu:

buli

elegante

fanjski

ingamba

naočit (ala, nu!)

šesan

štabeja

trešat...

Sam se vrag tote umiša
u pismoznanje i zajik.

Ma da ni, jopet,
kad bi to dica i otroki
došli na svoje?

A mi, jedanput dica,
bi li se smihon nasmijali
ud srca, sebi samima?

Neka su nan pur dica

– čitovata,

i drek njen budi!

Za nas pak druge lahko,

aš za mrvu bolji bit

drugo nimamo lazno.

15 VERŠI

Pismoznanci i neznanci, svi to naši,
u jeziku zgubljeni i z jazikon sljubljeni,
svičisti, i zabljeni i najdeni, svi su došli
štiti libar ud baštarda, trde vire i grde,
ma vire jušte, samo takove, naše, moje.

Sve ča vridi neka stane, ča ne vridi – na kolina,
aš regule su regule, zakon je zakon, a navadve
čovika drže, da mu se ne reče blago ter blago
nespovidano, eli prez korita, nekrst, zgubljen
za svoje i ud svojih, zavajk. E, taaako lipo.

Najzad, ča san stija, to si iman; ča posija, to žanjen,
libar pišen ne znajuć, strepeč u molitvi maljahan
kako i mrav, ud mrava manji, kako jeno velo niš.
Na kolina, pišče, na kolina, aš znanci i neznanci
Slova i Libra čekaju na glavu ti, lipahnu još, dajdaj.

(SE) VIDIN

Tamo

Kadi nikad nidan

Nî korka načinija,

Ni nogon ni željon.

Jušto tamo

Vidin se ka'j slipac

Ča se zamišlja

U špeglju od svit(l)osti

I ufanja ča nosi daleko.

A kamo? Bi ga vrag.

Ma da Ga nî, ne bin se

Ni ta hipac, ni to malo

Vidi sa svima oči

Ča su mi dane, sa svima

Špegљи ča su he zmislili.

Ne bin se vidi, i bašta.

Zato Njemu fala.

I za to, najveć za to,

Ča grda je, katerkad, istina,

Uno ča vidin u ten špeglju

Ud svit(l)osti.

UDVAJKA JABUKA

Je štija i doša do tih besid.

Ni Camus ni Amery,
ni čatigajaznan ki
od pismoznanci fureštih,
štutih i školanih.

Je sta, je mora,
pozabija sve libre
i poša u crikvu,
a sunce svitlo kakor jabuka
gladka prid grišnu noć.

Škur u obličju, sprignut,
vas jedan zdrh.
I kad jur ninega bilo nî:
„OčenašiVirujeniZdravamarija“
za duše svojih i svakega
na ten svitu, ča bi ga bija
rada i zajno puštija.

A ča je potle učinija?
Ne zna se, o ten ni slova
današnji libri ne pišu,
moderni ne mudroslove,
školani i štuti. Aš nima ki.

GUŽ I GAD

Sve ča lazi, ča biži
pod škriču i kamik,
škalju, u draču,
u trnje diblje.

Iš he, sve na broju,
deboto – valje i vlih:

gad
guja
gujina
gujna
guž.

Iš hi ti drugi, po riedu,
bi reka krstjan:

babor
črnčina
kača
kaška
kraosac
ljutica
uz
zmija
velenoža.

•
•
•

Ma

zala ljuta, zala ljutica

šegavica

to je sintagma

čakavska, hrvacka,

nju san iska

i naša

u njidrin

u ljudan

i ženana napošto,

i hotično

u sebi samena.

San li je, zaspravlje, naša

i san li ga naša, to G

ča nî Gospocko,

forši je Grezo katerkad,

ma prez nenaviščine

i, se ufan da je – pošteno?

LAV I KRAGULJ

Nî na turnu od ure u mistu
nî na palacih gospockih,
ni-na... ne-na... ninenaaaj...,
ma je u srcu, dimboko u duši
pak ne tiči ga, ne zazivlji vraga
on nî lav ud priko mora
on je to ča je i kaaako da je,
uon je pijuk, pujana, kragulj
ča bi reć sokol iz pisme
iz srca, pak ne tiči ga,
nemoj, muoj, ne priko mire,
ne priko svake jušte mire,
aš i Istrijan, čovik navadan
na ča ćeš, ima dušu, doprtu
za svakega; i za lava, i za nj
kad nî ladrun i šašin,
pitoman kad je i preteja,
ta beštija onkraj, u librih piše:
ud priko Jadrana, da je.

ČRNO

(verši ča naprid gredu, dalje)

Črni san, kotula bila

črno nebo zemlja rodila

črnu veštu za pokuojnega

bili facolić za rojenega

Dug 1.:

TINU I NAZORU, NEIZBJEŽNO

ili, Thyle Hadriatica Delmatica

Dali ste nan sve, i jur i već:
i jidra, i vesla, i garb i greb,
i viru puntarsku, hrvacku,
iz štive dvigli nan duše
priko vesla, priko prove
zgor mora, put neba
slobodne nas čakavce dali.

Da niste zabugarili u vrime grdo,
nenavidno, ne bi ud nas
ustalo ni to ča je komoč zustalo
– ča!?

Dug 2.:

BALOTI I ČRNJI, NEIZBJEŽNO

ili, Thyle Hadriatica Histrica

A ča, da

gledate z neba?

Se ufan.

Vi, ljudesine

(se more tako reć?).

I kat plakali ste i se smijali,

i kad je bilo nadije, i prez nje,

i grdo, i hudo, i mrklo,

do škure škurine, bili ste, tote

i tuka, bili ste nan stine i grote,

vieli ljudi, ljudesine (se smi?), ud kusa

učinjeni i zavajk, za sako vrime

i vrieme, za smrtne i brižne.

I ča, ste kuntenti sad & sat,

ha, staroste, ča ste storili

i učinili, nas, jušto takove,

tu mrvu mižierije?

ČRN-BIL, ČRN-BIL

I jopet

(uni verši, univerši):

Črni san, kotula bila

nebo črno, zemlja rodila

vešta črna za pokojnega

facu bili za rojenega,

iz črnega dojdeš

te sprave u črno.

Pak ča bilo – za vajk je:

Aš vrime ne pasiva.

MALI VOGANJ

Mrklo i grdo i strah.

I znopako ko ćeš.

Škurina te stakne,

ćo, samo jedan bot.

Kako mali voganj.

Pak drugo te nî.

Lug i prah. Zavajk.

Ko ćeš i znopako,

samo ga ti daj.

ZASPRAVLJE

Uno čera, muoj,
je li ga bilo zaspravlje?

Ma da smo si ča,
ma da smo si kemu
i o kemu, ki, trizni,
ma pak unakovi!

Ča diš?
Smo li ga molali
na krivu bandu, a?

Bin reka tako-tako,
forši i komoč,
magari jeno malo;
ma jur nis načistu,
nis svoj ni z sobon.

BENEDETU

(jeno malo po Baloti, je, t'r je)

Ča ćemo na beside

Eli, jopet, na žlepe?

Ne znan, ne domišljan se,

Zablživ san to zadnje vrime.

Ma niš ti ne škrbi,

Junak muoj, frkalas.

Nî još brkasta, nî.

Iš ga naš Mate,

Račun plaća za te.

VLAŠKO-BEZAČKA

Sviet je ča jie
Mi smo ča smo

Pak se jopet
Ta sviet ubrne

I ča?

Svičisti
Ne znajo
Ni ča
Ni ki
Ni kade

Pak jopet
Je ča jie
Bimo rekli

Ma da je
Jušto ča
Ud tega

Diš da nî?
Ča da je?
Ma si vide
vraga!

PREZ BESID

mozak rikamani
oltar se fuze i cidi
Bog se dviže
ljudan bliže bliže
aš crikve, nikoje, nideri
samo melta su
jur grota i kamik, eli
stari fundamenat ničesa
u peštu življenja
u rešti trpljenja
samo jena suza
ma suza napro
čovičje čista i bistra
se cidi proti ziemplji
na rikam ud pensiri
ča hi nosin, mislin
dan na dan na dan
skrivajuć (se) ud sebe
potižuć (se) za lase
ča he ni, i ne bude hi
drugo ko ne u snu,
ma unen dimboken
i črnen ča pieče
kako žerava vrajža
pak kako nasloviti
pismu prez juštih
kurajnih i ud force
besid... prez besid

KRUN(IC)A

Patnoštri i brojenje:

potriban san hi
kako i mrve kruha,
kako i kaplje vode
u pustinji.

Vapiti i prositi za duše
pokojnih
svaki se božji vadin dan.

Nazda ne moren,
naprid ne znan.
Naputi me.
Sin san čovičji,
a ne blago prez korita.

Krun(ic)a Tvoja
neka mi je prvo dana,
prvo libra i prvo sna.

Brojenje, (s)trpljenje.

MIRA

Bi reć mira čovika i narave,
bi reć pokoj i spokoj,
mira je mira vazieta živemu,
i mrtvemu, ko je zasluži.

Mira je uno ča nas drži, puti
i, katrkad, naputi, ka pieže sve,
i une druge, prezmirce; mira je
spasenje, unen ki bi stija dalje.

Ko ne, Bog je veli i pravi
kako čovik na sliku,
samo ča je svet,
i će sve vrći u – miru.

JOŠ ČA RABI

Najlipše more na svitu
prisušit neće sve
dokler hi je, iš,
magari tekar u pismi,
u kantu ud boli i gušta;
memorija osušit neće
dokler hi je, iš:
poslidnji kako prvi, čakavci.

JUDI(NI)

Jedini judi Judini

Judi Judini jedini

Pak ti sad nà daj

Piši

Da judi nî

DOM I SVIJET

TOPLA SAM, 2.

tiha koža tiho struji
malo dira lako nebo
uza sanak malo struji

kada ljeta maglu roni
ona liže tvoja stopala

i kaže ti (a da ne slaže/š?!)
– ja sam samo Zmija
a imam, vidi, topao strah

od tvoga
od svoga ujeda

PJESNIKOV DOM

Trenutak (ne)postojanja
Uz Ocean pod onim zvonom.

Zov / kao puteni znak
nestvarno tamnoputim prstićem:
Uđite, molim, i upišite se.

A on si baš ništa mislio nije.

Pa ipak, napisa formalno,
jer, eto, pristoji se.
Nešto kao: Ah, Pjesnikov dom...

I rekla je, ovima drugima:
Njemu kao da se ne dâ pisati,
zar ne? Ili tako nekako.

Tek sada možda zna
da baš i nije (po)griješio.

BEZ NASLOVA

Crni neotok.

Isla Negra u njemu.

Topao je mrak.

SPOKOJ U RUKAMA

Biti povezan, biti blizu,
Za to treba prostora, i neko vrijeme.

Vratiti se pod ono sjajno nebo,
otvoriti dušu i um, predati
srce svjetlini svih boja
koje su mu dali, i ne znajući.

Nositi je u brižnim rukama,
sada dalekima, znači vječni
mir, izvan vremena i prostora.

Uzmi ga preko oceana, čelična
ptico, s južnjačkim osmijehom
spokoja, kada dođe ura umiranja.

SINOVI I OČEVI

Theodoru Elssaki, ocu i čileanskom umjetniku

Tko ih je mogao spojiti?

Naše sinove.

Majke nisu,

A ako žena ne može...

Želio bih samo to

Da još jednom možemo

Zagrliti, grliti ih i mirisati.

Našega mesa meso,

Naše krvi vatromet

U slavlje vječna života.

Sinovi postadoše očevi.

PLANETARIJ

promotivni let uz noćni retuš

Kontinent

ocean

kontinent

Ocean

→ Atlantis

ovdje

iz

kišnog

proljeća

vidim

tiho

more

vidim

divnu

kožu

koja

nježno

upija

i

mirno

i

blago

sunce

jeseni

Ocean

kontinent

ocean →

Kontinent

Atlantis

VELEIZDAJNIČKA

Nismo narod atentatorâ,
Poput onih tamo,
Al' metke podnosimo
I streljivo kojekakvo.

“Ne priznajem vaš sud“,
Je li to rekao netko „naš“?

A smeće je smeće,
I bilo vazda.

BOKA, MOJA

Don Branku Sbutegi i dr. Milošu Miloševiću

Don Branko zbori pušeci
i nakon novoga gutljaja
ocakli suznost dobrih,
toplih i tužnih – čitam:
života još žednih – očiju,
a misao k'o iz vrela
šikne u nebo nasmijano.

Bruji i raspada se
znanje, sva literatura
o Boki od Katora,
o Zaljevu naših svetaca.

Sveta mjesta znanosti šute
kao krhka metonimija
ili (namjerice?) zaboravljen san.

Nisam bio jedan, nego
dvojica, nego nekoliko nas:
az i mi, roblje pustih snova,
(romantici za porugu),
dozivajuć' Vidu, vlasnika
izabrane smrti, na licu
mjesta živeći kratko
onu Duhovnu Hrvatsku.

Posljednji Mohikanci
nisu uvijek zadnji, ne.

SUBOTIČKA, SHORTCUT OD FUREŠTI

Lipo

Šumovito

A

Bez

Šume

Ravničarsko

Naše

Ššš...

Dok

Pisma

Tamo

Iz

Bunje

Ovdi

Iz

Kažuna

Po

Dijagonali

Jednako

Šumi

U

Krošnji

Bagrema

I

Lipe

Bili

Šlajer:

Divojke

Pak

Mačkari,

Vašange

I

Pust:

Mladići

(Pratiš li?)

Tijatoha

Pisma

Sama

Prez

Kog

Vojvode

Al

Zakonodavca

Domovinski

To

Je

Shortcut

Od

Furešti

Najzad:

Grop

Na

Štrangi

Izdržat

Će

li?

UKRAJINA

Kada gore Kijev i Krim,
Jednako opet gore
Vukovar, Škabrnja, Srebrenica.

Ista priča, drugo vreme, preslik.

I nije samo ikavica poveznica,
I nije samo Zapad izdajica.

Komšija istočni bolan, liječi se krvlju
Ili tlapnjom o veličini malenih.
Trebaju mu pomoć, kapom i šakom.

I sjeverni susjed moje druge domovine,
Atomskih očnjaka, treba pomoć šake
I kape i pesti, da ga se pravo i konačno smjesti.

I nije samo ikavica poveznica,
I nije samo Zapad izdajica.

Preslik, vreme drugo, priča ista.

(NE)DOSTOJNA

Žeđ svih mrzitelja
plàvi na daljinu

Horda bezbožnika
ogrezla je tako
da prokletnici jadni
pasu svoje mrtve
kao rutavi nametnici

Boje se šarena vrtuljka
slobode i ljubavi
i opet slobode

Ma nije meni,
No se riječ teško obuzdava,
A tek puls i korijeni

ČOVİK

Nije

Samo

Mrkla

Pećina

Gdje

Zvuk

Bez

Svrhe

Ječi

@

Jeca

Sebi

Samom

PAF

Šjori Pjerini

Zajaši život, bolje no da on
zajaše tebe – reče mu starica
neki dan noseći *špežu* i dnevne
novine u jednostavnoj košarici.
(Ili bješe logo nekog „lanca“?)
Ostao je opet paf!
Pa nastavi gdje je stao
listajući u sebi.

GLE

gore ča

doli kaj

obrne se

zavičaj

kom lumin

kom lampaš

pretelo si

moj pajdaš

POLU-OTOK

([©] & [®] by Istarsko Društvo Samoubojica)

„Konstrukcija

Nije izdržala legendu“,

Piše prijatelj

U

„Luni na struju“

Mit

Mitologija

Mistifikacija

Vrajža

Kurijera

Makina

Vučka

Kako bi „šta“

Da postane „ča“

I

Što kada to

„Nešto“

Postane?

Multi

Kulti

Teror

Novoga

Fašizma

Učka

Kao

Vatrozid

Balvanzid

Vječno

Napola

Ni

Simo

Ni

Tamo

(Ah)

Ili

Tako

Zavičajju

Moj

Ili

Nikako

Zato kuš

I šic više

Vi

Kvarni

Kurvini

Konstruktori

Mitolaži!

HAIR, LOKALNA PRIČA

Kupam se danas nekom svjetskom, jasno
Umjetnom, pjenom globalizacijske cakline:
Smile, my dear, smile my darling, wow!
Tuku me emocije sada smiješne mladosti.
Tata mučaljiv, mama u glavnoj ulozi;
čekaju subotom u gluho doba
da čuju kako je bilo u disku.
Bože, što danas na to reći?
Bezobrazno mladi, svi lijepi i skladni,
kao u Kosi onog amerikanizirana Čeha,
znači tu i tamo tek ponetko napušten.
Jutro je značilo sve – i ok, i novi dan,
pa makar bio Dan nesuvislosti.

VIDAR

Kada su me baš tu pokosili
Odmah nakon Vođine smrti
(Diktator vs. Anarhokor),
Znao sam da opet niknut ću.

Kada mi nisu dali blizu
– Beskrajem pred svinje –
Bio sam itekako blizu,
Pred groznim licima trena
Koja se u zrcalu ne vide
Jer nemaju koga
(„Valli“* o njima kaže sve).

Ulice djetinjstva ne stare,
Makar prekrštavali
Do mile volje!
Mir ganz egal,
Dok vladar i vidar čak
Sjajno se loše rimuju:
Baš kao njihove pičke
I moja Pula
(iako još nismo Rumunji).

* Pulska kinodvorana (nekoć „Zagreb“) na „Giardinima“ (nekoć Korzu).

OPKORAČENJA

sve češće budim se s njima
bez orijentacije i sjećanja
prije negoli oči otvore prostor
između jave i nove jave
sve je nekako istodobno
a ništa konkretno ne zvoni
osim tih glasova te i te
realnosti, čak bujaju i govore
„ja glas ove sam, glas one sam,
pa ti vidi što ćeš sa mnom“

udara tuče bruji zvoni šumi
k'o u prašumi, zvoniku
zbrojem udaraca tuče po oknu
podoknica ludila jutarnjeg
kupa me nagog tušira širom
kože koju ne mogu presvući
da psikom izmigoljim hladna
s novom košuljicom otrova
pod kamen uzmorski jer ljeto
tek smrskano je pod posteljom
koja bolje da ne govori, zasad,
zmijica jedna goruće duše

to glasje nije klasje sna nije glušno
ni mnogostasje leptirica svučениh
pišuljica koje pretkinje istkale im
u tkonskoj magli otočnoj tamo
nekih glasovitih stoljeća iz kojih

čitam nedoba živeći nedoba i sve
razabirem krivo u struni svirala
što istrune u hipu tik do buđenja
prije zvonkog šuma udarne tuče
nagaznih simbola eksplozije
gluhoga jutra za ocvala samca

ili sve obratno, a jednako je:
ni rijeku ni šumu niti ptica let,
ali glas, da, čak glasove čujem

* * *

Oblaci kišni.

Oči piju krajolik.

U suzi nebo.

* * *

Bura u suncu.

Zima zvučno zavija.

Čovjek tih, malen.

* * *

Laveži nočni.

Na lanac me dozivilju.

Prozor zatvaram.

ODNEKUD

Sve će

U duše žive

Iz mrtvih tila

Mrtvila

Udaljenost, raspelo,

Udaljenost

(Ne)daleko od očiju

Osim uspomena

Bez ljutnje

Sve će

Tragom

Mirilā

U velebitskom

Kršu

POTROŠEN U JEZIKU

U svome jeziku potrošen,
u tuđem nemoćan:
Što ti je sad činiti na rubu
rubnih rubova smisla?

Potrošen tumači trag priče
koja se upravo skončava
pred očima subjektiva,
dapače u njemu samom
zgroženu činjenicom da ga
nijedan jezik više neće.

Možeš li, zašuti.

Možeš li?

ZADNJA KRONIKA, 2.

Ovoj knjizi nedostaje (riječ) strast. Kasno.

Iza mene opet ostaje svijet

u slavlju i vatrometu

iza mene teror gramatike

kao zadnji znamen

pa ovdje nepoznata ruka

sklapa album intime

gdje zakopane su riječi

gdje pepeo samo je pepeo

gdje zemljovidom nade

jedva još svjedoči

bijedno potomstvo Ovidijevo

I NA POČETKU KRAJA, LJUBAV

[Matei]

Dozove more

– O trepavice suzne:

Ljubav, nokturno.

BUGI-BARBARI I MAMI

Letit ćete
Najlipše vile
Bit ću lahor
Nježan, trudan
Al' postojan...

Hrast jur vrimešan
Jutros piva
Mladicama
Čeka Vijest
Veću od svita pak
Od njega ubav
S dušom u krošnji
Reste brod

...Zadnjim dahom
Jidro i krilo vam
Na pučini, u Luci

I kad budem samo
Olupina, kostur barke
U plamenu simbol

Tek sjećanje,
Daleko ondje
Kod Domagoja.

Rovinj – Pula, 25. srpnja 2014.

BORNI BARTOLU

Anđele

Tu si

Prije svakog vrimena

I Ondje zauvik

Ružnoća svita

Nije te dotakla

Čist i nevin i sama

Lipota

Čovikom neokrznuta

Ostat ćeš mi takav

U onome Horu

S bratom si

I svima našima

Dušo duše

Ne mirim se

Nema poezije

Ravne tvome

Životu prije svih

Nas bez krila

Svetokrili.

Pula, noću 29./30. prosinca 2015.

MILOMILO DIJETE

Ono se tijelo

Nije pojavilo

Tek tako

Netko ga je

(Meni?)

Prije prišapnuo

Kao da bi naslikao,

Uglazbio, isklesao

Tu dušu

Prije, i zatim

Kao potenciju

Sjajnu

Užarenu

Koja me već

Sudeći

Tješi.

I neka je

Tako.

I točka.

SIDI, MOLIM

Mojoj bijedi
u pogledu ljubavi,
a mojoj krivnji
u ruke raširene.

. . .

Svemu što mrtvo je,
što čeka,
sidi... *

* Prema *Youcat*.

Sadržaj

RASUTO A DA NIJE TERET

Pod Goricom grob

Moj zaključani otac

U litavskom pohode me snu

Sred odlazaka

Ma(g)lena pjesma

Pusto Kvarnersko more

Kurvinski svetokrug

Retorička pjesmica

Školjkasta

Cimet

(Ne) želi pjesmu

Cres

* * * (Tonem u sebe)

* * * (Ide oluja)

Kako je otplovio, otok

Tallinn, svibnja 2004.

Hvarski sonet

Koncert

UMIŠLJAJI

Omamljen ili svoj

Bio bih mogao lako umrijeti

Labud u parku

Pula – Lupoglav railroad blues

Pjesan pijana klesara

Direktna akcija, ili stvarnosna

Anđel

Noć u Kleku

Raster juga

Ono doli moje Blato

ZAJIKA JANUS JAZIKA

Čovik nî

Vira

Po, cilo i niš

Raca

Maljahna

Žlahtan bit

Abecedar

15 verši

(Se) vidin

Udvajka jabuka

Guž i gad

Lav i kragulj

Črno

Tinu i Nazoru, neizbježno

Baloti i Črnji, neizbježno

Črn-bil, črn-bil

Mali voganj

Zaspravlje

Benedetu

Vlaško-bezačka

Prez besid

Krun(ic)a

Mira

Još ča rabi

Judi(ni)

DOM I SVIJET

Topla sam, 2.

Pjesnikov dom
Bez naslova
Spokoj u rukama
Sinovi i očevi
Planetarij
Veleizdajnička
Boka, moja
Subotička, shortcut od furešti
Ukrajina
(Ne)dostojna
Čovik
Paf
Gle
Polu-otok
Hair, lokalna priča
Vidar
Opkoračenja
* * * (Oblaci kišni)
* * * (Bura u suncu)
* * * (Laveži noćni)
Odnekud
Potrošen u jeziku
Zadnja kronika, 2.

I NA POČETKU KRAJA, LJUBAV

[Matei]

Bugi-Barbari i mami
Borni Bartolu
Milomilo dijete
Siđi, molim

Boris Domagoj Biletić (Pula, 22. ožujka 1957.) osnovnu školu i gimnaziju završio je u rodnom gradu, a na Filozofskom fakultetu u Zagrebu diplomirao, magistrirao i doktorirao. Objavljuje od 1977., uglavnom poeziju, eseje, studije i kritike. Usto je urednik, polemičar, publicist i antologičar. Među osnivačima je Istarskoga ogranka DHK i pokretačima Šoljanovih dana. Osnovao je časopis „Nova Istra“ koji uređuje, kao i njegovu biblioteku, te je pokretač međunarodnih Pulskih dana eseja. Dobitnik je važnijih književnih nagrada i priznanja, među kojima: „Mlada Struga“, „Tin Ujević“, „KulturKontakt“, „Julije Benešić“, „Sv. Kvirin“, „Fran Galović“... Primio je odličje reda Danice hrvatske s likom Marka Marulića i Medalju Grada Rovinja. Ravnatelj je Gradske knjižnice Matije Vlačića Ilirika u Rovinju. Živi u Puli.

Od 1983. do 2017. objavio je 17 knjiga te sastavio više antologije i priredio 15 izbora iz djela pojedinih pisaca i zbornika. Urednikom je preko stotine knjiga. Zastupljen u domaćim i stranim antologijama (od novijih u: „The Canon of Croatian Poetry, 1450-2000“ iz 2015.), enciklopedijama, književnopovijesnim pregledima, preveden na 15-ak jezika, nastupao na brojnim domaćim i inozemnim poetskim festivalima i sl.

Pjesničke zbirke i izbori iz poezije: „Zublja šutnje“, „Muški vrisak“ („Maški vrisok“, na mak.), „Primorski noćurak“, „Pjena brzih oblaka“, „Radovi na nekropoli“, „Oblik za dušu“, „Mali abecedarij / My Pocket ABC“ (hrv.-engl.), „Imam riječ“, „Vatrene kugle i monolozi pod križem“, „U gostima“, „Imam zbor“ (mak.). „U tajnom predjelu priče“ Biletićeva je e-knjiga dostupna na internetu.

Sa slikarima Z. Milićem („Posljednja kronika“) i B. Mascarellijem („Istarski rukopisi / Caligrafie istriane“) objavio je 2 grafičko-pjesničke mape, a s glazbenikom D. Marušićem pjesničko-glazbeni CD „O ljubavi i smrti“. Član je DHK, MH itd., te bivši član Hrvatskoga PEN-centra.

Godine 2015. u Zagrebu je objavljena knjiga „U znaku Kairosa: književna kritika o djelu Borisa Domagoja Biletića“.

Više o autoru nalazi se na Wikipediji i stranicama: www.boris-biletic.iz.hr (s izborom iz kritičke literature). O pjesništvu i drugim knjigama B.D. Biletića, među ostalima, dosad su pisali: S. Begović, T.M. Bilosnić, I.J. Bošković, B. Bošnjak, I. Božičević, J. Bratulić, A. Bremer, V. Brešić, Lj. Car-Matutinović, D. Horvatić, A. Kliman, J. Lužina, M. Mađer, L. Marchig, S. Mihalić, C. Milanja, T. Maroević, D. Načinović, L. Paljetak, M. Rakovac, E. Rudan, H. Sablić Tomić, S. Sorel, A. Stamać, M. Stojević, D. Šalat, M. Šicel, D. Žilić i dr.

Manji dio ovdje uvrštenih tekstova objavljen je, ali izvan zbirki, ne računajući dvije knjige izabranih pjesama, a čakavske (mješavina nekoliko hrvatskočakavskih istarskih narječja, prožeta gradskim žargonom i standardom) autorove su ujedno prve napisane na dijalektu.